

OKRESNÍ SOUD PRAHA-VÝCHOD

Na Pořiči 1044/20, 112 97 Praha 1

Tel.: 221 729 311 (399), Fax: 257 005 060

e-mail: podatelna@osoud.prahv.justice.cz, ID datové schránky: zyaabwu

---

Naše značka: 43 Si 23/2019

XXXXXXXXXXXX

Vaše značka: ///

Vyřizuje: XXXXXXXXXXXX

Dne: 8. února 2019

Informace dle zák. č. 106/1999 Sb.

Vážení,

ve shora uvedené věci zasílám Vámi požadované rozhodnutí v anonymizované podobě.

S pozdravem

Mgr. Jana Stejskalová
předsedkyně Okresního soudu Praha – východ

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha - východ rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Bartošem ve věci žalobců a) [redacted], bytem [redacted] a b) [redacted], bytem [redacted] zastoupených Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem Chahupkova 1367, 149 00, Praha 4, proti žalované Obci Zdiby, IČO 00241032, Průběžná 11, 250 66, Zdiby, zastoupené JUDr. et. Ing. Petrem Petržilkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dvořákova 1624, 250 82, Úvaly, o uveřejnění doplňující informace,

takto:

I. Žalovaná je povinna uveřejnit ve vydání periodického tisku „Zdibský zpravodaj“ nejbližší následujícím po právní moci rozsudku text doplňující informace:

„Doplňující informace zastupitele [redacted]“

NOVÝ ÚZEMNÍ PLÁN JE NEVYHNUTELNÝ

Zastupitelé obce se již druhé volební období zabývají změnou územního plánu. A přou se. Stačí pouhá změna územního plánu nebo je nutné mít územní plán nový? Co je tedy ten územní plán a proč je kvůli němu tolik povyku? K čemu je vlastně dobrý? Mám se o něj zajímat i já nebo je jen pro toho, kdo chce stavět?

Územní plán je nejdůležitějším dokumentem obce, který řeší podobu celého území obce. Je podrobným popisem toho, jak bude území obce uspořádáno, kde bude možné postavit rodinné domky, kudy povedou komunikace, kde vyrostou průmyslové areály, ale i škola, obchody nebo kde bude vymezena louka či pole. A naopak vymezuje i území, kde se stavět nebude nebo kde se bude moci stavět, až bude dosaženo nějaké podmínky. Případně změni charakter území a navrhnou přeměnit stavební pozemek zase zpátky na ornou půdu.

Tak jako každý dlouhodobý plán je třeba i územní plán jednou za čas vzít a zamyslet se, zda vše, co jsme si naplánovali, ještě platí. K tomuto účelu slouží Zpráva o uplatňování územního plánu, která se pořizuje nejméně jednou za čtyři roky a podává obrázek o tom, jak se platný územní plán osvědčil, co je potřeba případně změnit, zrušit nebo nově vymezit. Laicky řečeno takové pololetní vysvědčení územního plánu.

Územní plán obce [redacted] je od prvopočátku (od roku 2006) špatný. A jsou-li špatné základy, jakákoli úprava bude také špatná. Ti, kteří na špatnou kvalitu územního plánu trvale upozorňují, jsou přebíjováni lajálními stoupenci starosty [redacted], aniž vůbec tuší, o čem hlasují, co schvalují a jaké to má pro obec a její obyvatele dopady. O nevhodnosti stávajícího územního plánu svědčí také obrovské množství žádostí, které byly podány k oběma vyhlášeným změnám územního plánu. Ještě si připomeňme, že první pokus o Změnu č. 1 byl pro nezákonnost zrušen Krajským úřadem, přičemž tento „pokus“ předchozího vedení stál obec zhruba 1.200.000,- Kč.

Proč říkáme, že je platný územní plán špatný a proč vytrvale navrhuje, aby se připravil územní plán zcela nový? Územní plán vymezil k zástavbě takové pozemky a stanovil takové podmínky, že prakticky zablokoval výstavbu a rozvoj v celé obci. Do rezervy územního plánu, a tedy do zastavitelných ploch, se dostalo 135.000 m² polí v [redacted]. Polí nezastřešených, ke kterým nevedou komunikace. Do doby, než bude pole zastavěno rodinnými domy, nebude možné povolit další výstavbu. Pokud bychom jako měrnou jednotku vzali 1.000 m² na jeden rodinný dům, potom toto pole blokuje výstavbu pro 135 rodin! Dále územní plán nařídil etapizaci, což znamená, že v území, které je etapizací zasaženo, se bude moci stavět až tehdy, budou-li splněny podmínky, které etapizace nastavila. Těmito podmínkami jsou výstavba [redacted] a revitalizace [redacted]. Všichni už dnes s jistotou víme, že [redacted] postavená nebude, a to nikoliv jen s ohledem na nedostatek finančních prostředků, ale proto, že se vedení obce pro svou aroganci a nabubřelost nedohodlo s vlastníky pozemků, přes jejichž území plánuje komunikaci postavit. Dokud nebude nová silnice stát, nebudou stát ani nové rodinné domky na [redacted] a dále v [redacted].

Jednoduchým řešením by se mohlo jevit zrušení etapizace. Určitě mohlo. Bohužel etapizaci zrušit nelze. Lépe řečeno, etapizaci nelze zrušit změnou územního plánu. Etapizaci by mohl „zrušit“ jen nový územní plán, který by mohl nově a lépe vymezit zastavitelné pozemky a zohlednit nové potřeby obce. Vzhledem ke změně právních předpisů by to už ale byly jiné pozemky, než které jsou jako zastavitelné vymezeny v současné podobě územního plánu. Laicky řečeno, do nového územního plánu by se již nikdy nedostaly pozemky, které „je potřeba“ mít v něm nyní. Zato by s největší pravděpodobností mohli začít stavět roky blokováni majitelé pozemků na [redacted]. Ale ti bohužel nejsou voliči současného vedení obce.

A jak to vlastně vypadá s druhou Změnou č. 1 územního plánu, o kterou se pokouší současné, staronové vedení obce? Šest zastupitelů okolo starosty [redacted] si navzdory všem zvyklostem a legitimním a smysluplným námitkám opozice odsouhlasilo, že vyhoví cca 90 žádostem o změnu využití pozemků, aniž by znali, a chtěli znát, výsledky Zprávy o uplatňování územního plánu. Zpráva o uplatňování územního plánu ovšem následně konstatovala, že zastavitelné plochy v obci nejsou doposud vyčerpány a není tedy možné vymezovat nové plochy, určené k zástavbě. [redacted] coby létající požizovatel neměl velký manévrovací prostor a nic jiného ve Zprávě ani konstatovat nemohl. Co to znamená? Že žadatelé, kteří byli vědomě uvedeni v omyl, že budou moci stavět, opět stavět nebudou, protože jednoduše podle právních předpisů nemohou. A nepomůže jim ani skutečnost, že zastupitelstvo jejich žádosti předem „vyhovělo“. Zastupitelstvo totiž

nemůže přetlačit zákon. A skutečnost, že pokud není prokázána nemožnost využití stávající plochy, které jsou k dispozici, nejde vymezit další nové, je zakotvena přímo ve stavebním zákoně. Takže nové plochy k zástavbě být vymezeny nesmí a je povinností dozorového orgánu, čili krajského úřadu, aby toto ohlídal a něco takového nepřipustil.

Opoziční zastupitelé a spolek Otevřeno o 106, z.s. si nechali vypracovat dva nezávislé odborné posudky, z nichž jednoznačně vyplývá, že jedinou cestou, jak z tohoto začarovaného kruhu ven, je nový územní plán! Územní plán, který po předchozích diskuzích s širokou veřejností i potřebách změn v území a na základě celospolečenské shody, navrhne nezávislý odborník ve spolupráci s urbanisty a architekty. Navíc i samotná Zpráva na mnoha místech konstatuje, že problémy je nutné řešit změnou koncepce. A koncepcí není možné řešit změnou územního plánu, ale jen a pouze novým územním plánem.

Závěrem lze konstatovat, že jsme opět, již desátý rok, v patové situaci, za kterou vděčíme šestici vládnoucích zastupitelů. Kolik dalších let si to ještě necháme ještě líbit? A kolik nás to ještě bude stát?

Zastupitel [REDAKCE]"

II. Žaloba žalobkyně b) o uveřejnění doplňující informace citované ve výroku I. tohoto rozsudku se zamítá.

III. Žalovaná je povinna nahradit žalobci a) náklady řízení ve výši 25.950,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobců.

IV. Ve vztahu mezi žalobkyní b) a žalovanou nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhali uložení povinnosti žalované uveřejnit ve vydání periodického tisku „Zdíbský zpravodaj“ doplňující informaci, jejíž text je zachycen ve výrokové části rozsudku. Tvrdili, že působí jako zastupitelé žalované, který je vydavatelem periodického tisku územního samosprávného celku „Zdíbský zpravodaj“, přičemž ze své pozice zastupitelů požádali žalovanou e-mailem ze dne 26.1.2016 o uveřejnění příspěvku nazvaného jako „Nový územní plán je nevyhnutelný“. Žalovaná příspěvek neuveřejnila do 3 měsíců od podání žádosti, ačkoli v průběhu této doby byly vydané 2 výtisky Zdíbského zpravodaje (únor a březen 2016). Následně žalobci dopisem ze dne 28.4.2016 požádali žalovanou dle § 11a zákona č. 46/2000 Sb., tiskový zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tiskový zákon“) o uveřejnění doplňující informace. Žalovaná byla povinna doplňující informaci zveřejnit do 8 dnů od doručení žádosti, resp. v nejbližším čísle periodického tisku, tedy v květnovém vydání. Žalovaná na žádost žalobců o uveřejnění doplňující informace zareagovala e-mailem ze dne 5.5.2016, ve kterém odmítla informaci zveřejnit. V následujícím (květnovém) vydání Zdíbského zpravodaje doplňující informace zveřejněna není.

Žalovaná nárok žalobců neuznala a bránila se tvrzením, že není dána aktivní legitimace žalobce a), neboť tento nebyl žadatelem o uveřejnění sdělení, jak vyplývá z emailové zprávy ze dne 26.1.2016, kterou zaslala žalobkyně b). Z tohoto důvodu nemohli žalobce a) vykonávat práva tzv. dotčeného člena zastupitelstva žalované a tudíž nebyl

oprávněn k podání žádosti o uveřejnění doplňující informace. Svou argumentaci podepřela odkazem na rozhodnutí Okresního soudu v Teplicích ze dne 26.1.2016 č.j. 18 C 291/2015-69. Stejně tak žalovaná v průběhu řízení (po seznámení s listinnými důkazy) namítla nedostatek aktivní legitimace žalobkyně b), která předmětnou písemnou žádost o uveřejnění doplňující informace vlastnoručně nepodepsala. Chybějící podpis na listině lze nahradit pouze předložením písemné plné moci pro žalobce a), žalované však taková plná předložena nebyla. Dále se žalovaná bránila námitkou, že z věcného hlediska nebylo žádostí o uveřejnění doplňující informace vyhověno z důvodu, že by se dostal předmětný text jednak do rozporu s interní směrnicí - Vnitřní předpis obce Zdiby č. 1/2016 „Zásady zpracování a vydávání periodika Zdibský zpravodaj“, která stanovuje postup při vydávání obecního periodika, a jednak do rozporu s tiskovým zákonem. K prvnímu důvodu odmítnutí upřesnila, že vnitřní předpis je pouze reflexí právní úpravy, podle které mají postupovat osoby, které se na vydání daného periodika podílejí. Odkázala na čl. 9 odst. 4 předmětné směrnice, který koriguje rozsah příspěvku, a čl. 9 odst. 11 směrnice, který svým obsahem reflektuje ust. § 15 tiskového zákona. K druhému z důvodů odmítnutí doplnila, že samotný text doplňující informace je takové povahy, na kterou se vztahuje výjimka dle ust. § 15 odst. 1 písm. a) a b) tiskového zákona. Celý text se nese v poměrně vysoce útočném stylu - viz např. výrok: „...že se vedení obce pro svou aroganci a nabubřelost nedohodilo s vlastníky pozemků, přes jejichž území plánuje komunikaci postavit...“. Žalovaná považovala tvrzení: „...Ti, kteří na špatnou kvalitu územního plánu trvale upozorňují, jsou přehlasováni loajálními stoupenci starosty Tvrdeho, aniž vůbec tuší, o čem hlasují, co schvalují a jaké to má pro obec a její obyvatele dopady...Šest zastupitelů okolo starosty [redacted] si navzdory všem zvyklostem a legitimním a smysluplým námitkám opozice odsouhlasilo, že vyhoví cca 90 žádostem o změnu využití pozemků, aniž by znali, a chtěli znát, výsledky Zprávy o uplatňování územního plánu... Co to znamená? Že žadatelé, kteří byli vědomě uvedeni v omyl...“ za výroky, který by tím, že ve svém důsledku o většinové části zastupitelů tvrdí, že porušují své zákonné povinnosti, které vyplývají z jejich postavení - zastupitele, mohly v krajním důsledku naplňovat znaky trestného činu pomlvy dle § 184 trestního zákoníku, případně skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití dle § 49 přestupkového zákona. Tyto výroky nelze považovat za přiměřenou objektivní kritiku, která by byla v souladu s dobrými mravy. Žalovaná pokládá výrok: „...Ale ti bohužel nejsou voliči současného vedení obce...“ za nekonstruktivní, ničím nepodloženou kritiku činnosti zastupitelů, když ve svém důsledku tvrdí, že ti to nepostupují s širšími zájmy obce, které mají chránit, ale pouze vykonávají svou funkci ve prospěch svých jednotlivých voličů. V textu jsou dále obsaženy zjevně zavádějící a nepravdivé informace ohledně objektivních skutečností jako např. výrok o funkci územního plánu: „...Případně změni charakter území a navrhně přemístit stavební pozemek zase zpátky na ornou půdu...“, který by byl nepochybně schopen v čtenářích vzbudit neoprávněný dojem, že toto skutečně územně plánovací dokumentace je schopna provést. Dalším příkladem je informace, že „...první pokus o Změnu č. 1 byl pro nezákonnost zrušen Krajským úřadem, přičemž tento „pokus“ předchozího vedení stál obec zhruba 1.200.000,- Kč...“, kdy tato informace je nepravdivá, a to především z důvodu, že tato změna nebyla nikdy schválena, a zrušení obecně závazné vyhlášky územně samosprávného celku přísluší pouze Ústavnímu soudu na návrh ministerstva vnitra, které je jako jediný orgán dle zákona o obcích pověřen výkonem dozoru nad vydáváním a obsahem obecně závazných vyhlášek obcí. Žalovaná závěrem shrnula, že požadovaný text podrobila testu proporcionality a přiměřenosti, ze kterého dovedla, že tento text je nepublikovatelný, a to především z důvodu, že obsah tohoto textu jako projevu práva na svobodu projevu a práva na informace nespĺňoval dle jejího názoru požadavek přiměřenosti zásahu do práva na ochranu lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti dotčených osob. Ze všech vylicených důvodů navrhla žalobu v plném rozsahu zamítnout.

Žalobci v replice popřeli důvodnost obrany žalované a ohledně namítaného nedostatku aktivní legitimace žalobce a) vyslovili názor, že ačkoli žádost o uveřejnění příspěvku zaslala ze svého emailu pouze žalobkyně b), od samého počátku bylo zřejmé, že se jedná o příspěvek obou zastupitelů (žalobců), jak je patrné z obsahu emailové žádosti, tak i samotného článku, který byl zasílán v příloze. Navíc i z jednání samotné žalované se podává, že od samého počátku neměla pochybnost o tom, že autorem jak článku, tak žádosti, jsou oba žalobci, jak je patrné z e-mailové zprávy žalované reagující na žádost žalobců. Mezi zastupiteli obce [redacted] a žalovanou byl tento způsob komunikace zcela běžný, přičemž i sám vydavatel tisku tuto zaběhlou praxi mezi zastupiteli akceptuje, jak plyne ze vzájemné e-mailové korespondence. Žalobci osobně znají pracovníky, kteří mají na starosti vydávání periodika, a jsou proto zvyklí s nimi komunikovat méně formálně. K námitce nedostatku aktivní legitimace žalobkyně b) vyjádřili názor, že při posuzování, zda žádost o uveřejnění doplňující informace obстоjí či nikoli, by dle jejich přesvědčení mělo být přihlíženo ke smyslu a účelu tiskového zákona spočívající ve veřejné službě vydavatele místního tisku informovat občany o celkovém dění na komunální úrovni, tj. mj. i uveřejňování názorů opozičních zastupitelů. Žalobci považují v souladu s důvodovou zprávou k tiskovému zákonu za rozhodné, že písemná forma u doplňující informace byla zvolena proto, aby bylo zcela nepochybné, jaký je její obsah a rozsah, tedy čeho konkrétně se žadatelé domáhají. Z tohoto hlediska považují doručnou písemnou žádost za bezvadnou, a to jak po stránce formální, tak stránce obsahové. Navíc tiskový zákon výslovně nestanoví jako podmínku vlastnoruční podpis této listiny. Žalobci opět odkazují na zaběhlou praxi mezi zastupiteli, kdy z předchozí emailové žádosti o zveřejnění příspěvku s totožným obsahem jako v následné žádosti o uveřejnění doplňující informace byl zcela patrný záměr žalobkyně b) o uveřejnění. Sama žalovaná absencí podpisu žalobkyně b) nikterak před zahájením soudního řízení nenamítala, ba naopak emailovou (odmítavou) reakcí poslala i žalobkyni b). Námitku rozporu doplňující informace s interní směrnicí žalované považují žalobci za nedůvodnou, neboť působnost vnitřního předpisu obce se nemůže vztahovat na třetí osoby, nýbrž pouze vůči zaměstnancům žalované jakožto vydavatele předmětného periodika. Zároveň se žalobci podrobně vyjádřili i k obsahu Zásad zpracování (Vnitřní předpis č. 1/2016). Žalovaná neplní svou zákonnou povinnost vyjádřenou v ust. § 4a tiskového zákona, neboť Zdibský zpravodaj je zahicen pouze informacemi „vládnoucí koalice“, ale opozičním zastupitelům prostor dáván není. K tvrzenému rozporu s § 15 odst. 1 písm. a) a b) tiskového zákona žalobci uvedli, že sporný příspěvek zastupitelů vysvětluje právním laikům, co je to územní plán, proč se vytváří Zpráva o uplatňování územního plánu a jaký je praktický rozdíl mezi změnou územního plánu a novým územním plánem, včetně poukazu na praktické příklady. Žalobci namítli, že se žalovaná neohradila proti samotné podstatě článku, ale pouze napadá několik konkrétních vět vytržených z kontextu, proti kterým se žalobci ve své replice detailně vymezili.

Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobci v rozhodnou dobu byli zastupitelé žalované a že žalovaná je vydavatelem periodika Zdibský zpravodaj.

Z e-mailové zprávy odeslané dne 26.1.2016 z adresy [redacted] na adresu „Obec Zdíby podatelna“ (v kopii také starosta@obeczdiby.cz) soud zjistil, že žalobkyně b) zaslala žalované žádost o zveřejnění přiloženého článku o územním plánu vyjadřující názor dvou členů zastupitelstva v nejbližším čísle Zdibského zpravodaje v souladu s tiskovým zákonem. Součástí této zprávy je i příloha nazvaná jako „Nový územní plán je nevyhnutelný članek do ZZ final.doc“.

Z přílohy ke shora uvedené e-mailové zprávě ze dne 26.1.2016 soud zjistil, že se jedná o text článku s obsahem uvedeným ve výrokové části rozsudku s tím, že tento článek je vyhotoven žalobcem a) a žalobkyní b) (bez podpisu).

Z dopisu označeného jako Žádost o uveřejnění doplňující informace v tisku „Zdíbský zpravodaj“ sepsaného dne 28.4.2016, doručeného žalované dne 2.5.2016, soud zjistil, že žalobci se obrátili na redakční radu žalované s žádostí o uveřejnění doplňující informace zastupitelů obce v periodickém tisku „Zdíbský zpravodaj“ s poukazem na předchozí e-mailovou žádost o zveřejnění příspěvku s titulkem „Nový územní plán je nevyhnutelný“ ze dne 27.1.2016, které nebylo vyhověno, to vše v souladu s příslušnými ustanoveními tiskového zákona. Žalované bylo dáno upozornění, že v případě neuveřejnění předmětné doplňující informace v následujícím vydání Zdíbského zpravodaje bude ve věci podána žaloba. Tento dopis (žádost) je vlastnoručně podepsán pouze žalobcem a) a jeho nedílnou součástí je příloha - Text doplňující informace s titulkem NOVÝ ÚZEMNÍ PLÁN JE NEVYHNUTELNÝ (text shodný jako ve výrokové části rozsudku).

Z e-mailové zprávy odeslané dne 5.5.2016 z adresy „[redacted]“ - [redacted] na adresu „[redacted]“ a na adresu „[redacted]“ - [redacted] soud zjistil, že místostarosta žalované [redacted] odepsal oběma žalobcům, že se redakční rada sešla a projednala žádost žalobců ze dne 28.4.2016 (předáno na OÚ dne 2.5.2016) s výsledkem, že předaný článek nesplňuje podmínky Vnitřního předpisu č. 1/216 obce Zdiby - Zásady zpracování a vydávání periodika Zdíbský zpravodaj, a to v čl. 9 odst. 2, 4, 5, 11, a dále že předaný článek je v rozporu se zákonem č. 46/2000 Sb., a to v § 15 odst. 1 písm. a) a b).

Z únorového, březnového a květnového čísla (vydání) periodika Zdíbský zpravodaj za rok 2016 soud zjistil obsah a rozsah uveřejňovaných příspěvků, článků, inzercí, souvisejících fotografií a dalších rubrik.

Z emailové korespondence ze dne 23.7.2015 mezi žalobcem a) ([redacted]) a [redacted] - oprávněnou osobou jednající za žalovanou v oblasti vydávání Zdíbského zpravodaje (editor) s předmětem „Anketa Zdíbského zpravodaje soud zjistil, že žalobce a) zaslal žádost o uveřejnění společné odpovědi na anketní otázku do ZZ v tam uvedeném znění s tím, že tuto žádost zaslal za „Koalici na období 2014 - 2018“ ve složení: [redacted] [redacted]. Součástí emailové zprávy byla i žádost o zveřejnění příloženého článku „Co s Územním plánem Zdíb“.

Z čísla Zdíbského zpravodaje září 2015 soud zjistil, že je v něm uveřejněna odpověď dle emailové korespondence ze dne 23.7.2015.

Z počítačové sjetiny (webové stránky žalované) soud zjistil, že na webových stránkách žalované bylo dostupné stažení souboru - přílohy „Nevešlo se do Zpravodaje č. 5/2015“ s titulkem „Co s Územním plánem Zdíb“ dle emailové korespondence ze dne 23.7.2015.

Z emailové korespondence ze dne 14.8.2016 a 29.8.2016 soud zjistil, že žalobkyně b) podávala žádost o zveřejnění příloženého příspěvku („ÚZEMNÍ PLÁN ZDIB - ROZHOVOR S [redacted]“), a to za všechny autory článku ([redacted]) - [redacted].

zastupitelé obce Zdíby), mj. i na adresu [REDAKCE] ze které přišla žalobkyně zpět odpověď, že redakční rada potvrzuje přijetí článku ke zveřejnění.

Podle ust. § 3 písm. g) tiskového zákona se pro účely tohoto zákona rozumí periodickým tiskem územního samosprávného celku periodický tisk, jehož vydavatelem je obec, kraj nebo hlavní město Praha nebo jeho městská část (dále jen „územní samosprávný celek“) nebo právnická osoba zřízená či založená územním samosprávným celkem či společně více územními samosprávnými celky nebo právnická osoba, kterou územní samosprávný celek sám nebo spolu s dalšími územními samosprávnými celky ovládá podle zvláštního právního předpisu, anebo periodický tisk, jehož obsah, vydání a veřejné šíření zajišťuje jiný vydavatel na základě smlouvy s územním samosprávným celkem či společně s více územními samosprávnými celky.

Podle ust. § 4a tiskového zákona je vydavatel periodického tisku územního samosprávného celku povinen poskytovat objektivní a vyvážené informace o územním samosprávném celku a poskytnout přiměřený prostor pro uveřejnění sdělení, které vyjadřuje názory členů zastupitelstva územního samosprávného celku, týkající se tohoto územního samosprávného celku.

Podle ust. § 11a odst. 1 tiskového zákona může dotčený člen zastupitelstva územního samosprávného celku požadovat na vydavatele uveřejnění doplňující informace, pokud vydavatel periodického tisku územního samosprávného celku

- a) neuveřejní sdělení podle § 4a po dobu 3 měsíců ode dne doručení tohoto sdělení vydavatelem,
- b) neuveřejní sdělení podle § 4a v nejbližším následujícím vydání u periodického tisku územního samosprávného celku, pokud ve lhůtě 3 měsíců ode dne doručení tohoto sdělení vydavatelem není vydán, nebo
- c) uveřejní sdělení podle § 4a, avšak člen zastupitelstva bude mít za to, že vydavatel mu neposkytl přiměřený prostor podle § 4a.

Vydavatel je povinen doplňující informaci uveřejnit v periodickém tisku územního samosprávného celku, ve kterém neuveřejnil nebo neposkytl přiměřený prostor sdělení podle § 4a.

Podle ust. § 15a odst. 1 tiskového zákona musí mít žádost o uveřejnění doplňující informace písemnou formu a musí obsahovat návrh znění doplňující informace, jež má být uveřejněna.

Podle ust. § 15a odst. 2 tiskového zákona žádost o uveřejnění doplňující informace musí být vydavatelem doručena nejpozději do 3 měsíců

- a) od marného uplynutí lhůty podle § 11a odst. 1 písm. a),
- b) ode dne, kdy mělo být sdělení podle § 4a uveřejněno v nejbližším následujícím vydání periodického tisku územního samosprávného celku, který není vydán ve lhůtě 3 měsíců, nebo

c) ode dne, kdy sdělení podle § 4a v periodickém tisku územního samosprávného celku bylo uveřejněno, ale člen zastupitelstva má za to, že mu vydavatel neposkytl přiměřený prostor podle § 4a, jinak právo na uveřejnění doplňující informace zaniká.

Podle ust. § 15a odst. 3 tiskového zákona se ustanovení § 13 až 15, s výjimkou ustanovení § 15 odst. 1 písm. c) a § 15 odst. 2 a 3, použijí obdobně i na uveřejnění doplňující informace. Vydavatel označí uveřejněnou doplňující informaci slovy „doplňující informace“.

Podle ust. § 13 odst. 1 tiskového zákona odpověď nebo dodatečné sdělení je vydavatel povinen uveřejnit

a) ve stejném periodickém tisku, v němž bylo uveřejněno napadené sdělení, a to takovým způsobem, aby nové sdělení bylo umístěním a formou rovnocenné a rozsahem přiměřené napadenému sdělení, a je-li napadena pouze jeho část, této jeho části,

b) s výslovným označením "odpověď" nebo "dodatečné sdělení",

c) na vlastní náklady,

d) v témže jazyce, ve kterém bylo uveřejněno napadené sdělení,

e) s uvedením jména a příjmení nebo názvu osoby, která o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení žádá.

Podle ust. § 13 odst. 2 tiskového zákona je vydavatel povinen uveřejnit odpověď nebo dodatečné sdělení do 8 dnů ode dne doručení žádosti o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení.

Podle ust. § 13 odst. 3 tiskového zákona není-li možné odpověď nebo dodatečné sdělení uveřejnit ve lhůtě podle odstavce 2, vydavatel je povinen tak učinit v nejbližším následujícím vydání stejného periodického tisku. Vydavatel je povinen o tomto postupu do 8 dnů ode dne doručení žádosti o uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení písemně informovat osobu, která žádost podala, a v této informaci označit vydání periodického tisku, v němž dojde k uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení.

Podle ust. § 14 odst. 1 tiskového zákona neuveřejní-li vydavatel odpověď nebo dodatečné sdělení anebo nedodrží-li podmínky pro uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení stanovené v § 13 odst. 1 až 3, rozhodne o povinnosti uveřejnit odpověď nebo dodatečné sdělení na návrh osoby, která o jejich uveřejnění žádala, soud. Totéž platí, nedešlo-li k dohodě podle § 13 odst. 4.

Podle ust. § 14 odst. 2 tiskového zákona musí být návrh podán soudu do 15 dnů po uplynutí lhůty stanovené pro uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení, jinak právo domáhat se uveřejnění odpovědi nebo dodatečného sdělení u soudu zaniká.

Podle ust. § 15 odst. 1 písm. a), b) tiskového zákona není vydavatel povinen uveřejnit odpověď nebo dodatečné sdělení, jestliže

a) uveřejněním navrženého textu by byl spáchán trestný čin nebo správní delikt,

b) uveřejnění navrženého textu by bylo v rozporu s dobrými mravy.

Podle ust. § 561 odst. 1 občanského zákoníku platí, že k platnosti právního jednání učiněného v písemné formě se vyžaduje podpis jednajícího. Podpis může být nahrazen mechanickými prostředky tam, kde je to obvyklé. Jiný právní předpis stanoví, jak lze při právním jednání učiněném elektronickými prostředky písemnost elektronicky podepsat.

V projednávaném případě soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba je zčásti opodstatněná (vůči žalobci a/).

Soud vyhověl návrhu žalobce a) na uložení povinnosti žalované uveřejnit ve výroku citovaný text doplňující informace, neboť v řízení bylo prokázáno, že se jedná o tzv. dotčeného zastupitele ve smyslu tiskového zákona (§ 11a odst. 1), který společně s žalobkyní b) neúspěšně po žalované požadoval uveřejnění příspěvku titulovaného „Nový územní plán je nevyhnutelný“ a následně ve lhůtě požadované tiskovým zákonem také podal vlastnoručně podepsanou písemnou žádost o uveřejnění doplňující informace s totožným obsahem, k čemuž však žalovaný jakožto vydavatel předmětného periodika bezdůvodně a v rozporu s tiskovým zákonem nepřistoupil.

Jelikož tiskový zákon nepředepisuje na rozdíl od žádosti o uveřejnění doplňující informace písemnou formu pro neformální žádost o příspěvek, která musí písemně žádosti o uveřejnění doplňující informace předcházet, soud dovodil, že příspěvek lze zaslat žalované jakýmkoli způsobem, který nevzbuzuje důvodné pochybnosti o tom, kdo jej nárokuje. Soud má za prokázané, že žalobce a) požádal o publikaci příspěvku prostřednictvím žalobkyně b) emailem ze dne 26.1.2016, kdy tento způsob komunikace byl mezi účastníky obvyklý a zažitý, jak bylo prokázáno vzájemnou emailovou korespondencí mezi žalobci a žalovanou vztahující se k jiným případům. V rámci této porovnávané emailové korespondence (ze dne 23.7.2015, 18.8.2016 a 29.8.2016) žalovaná opakovaně reagovala na žádost jednoho ze zastupitelů, který ji podal jménem dalších (jmenovitě označených) zastupitelů, aniž by se dožadoval dodatečné autentizace. Žalovaná příspěvek zveřejnila (viz webové stránky žalované a číslo Zdišského zpravodaje září 2015) a jako autory publikovaného příspěvku bez dalšího označila i příslušné zastupitele ve shodě s podanou žádostí. Navíc žalovaná nikterak svou pochybnost o okruhu dotčených zastupitelů nevyjádřila, naopak z emailu ze dne 5.5.2016 vyplývá, že žalovaná žalobce a) za oprávněnou osobu považuje, neboť mu také odmítavou reakcí zaslala. Žalobce a) pak řádně podal písemnou žádost o uveřejnění doplňující informace, kterou vlastnoručně podepsal, čímž se de facto přihlásil k dříve zaslánému emailovému sdělení z emailové adresy žalobkyně b). Soud se ztotožňuje s názorem žalobců, že je třeba při neformálním jednání s žalovanou stran Zdišského zpravodaje přihlížet ke smyslu a účelu tiskového zákona, který jednak na sdělení dle § 4a tiskového zákona neklade žádné formální požadavky, jednak vyzdvihuje nikoli subjektivní stránku (tj. který konkrétní zastupitel uveřejnění sdělení uplatňuje), nýbrž objektivní stránku sdělení, tj. aby jako takové vyjadřovalo názory členů zastupitelstva územního samosprávného celku týkající se tohoto územního samosprávného celku.

Soud proto žalobě žalobce a) vyhověl, neboť tento splnil všechny formální podmínky kladené na podání žádosti o doplňující informace tiskovým zákonem. Žalobce a) řádně zaslal prostřednictvím žalobkyně b) žalované žádost o publikaci předmětného příspěvku „Nový územní plán je nevyhnutelný“, a to dne 26.1.2016, jak bylo prokázáno emailovou zprávou ze dne 26.1.2016. Žalovaná byla dle § 11a odst. 1 tiskového zákona povinna uveřejnit příspěvek do 3 měsíců ode dne doručení sdělení, což se neuskutečnilo, jak má soud za prokázané

vydáním Zdíbského zpravodaje za únor a březen 2016 (ostatně tato skutečnost mezi účastníky sporná není). Porušením této povinnosti vzniklo žalobci a) právo na uveřejnění doplňující informace, které bylo nárokováno písemnou žádostí ze dne 28.4.2016, žalobcem a) vlastnoručně podepsanou, doručenou žalované dne 2.5.2016. Následně byla žalovaná povinna dle § 13 odst. 2 tiskového zákona doplňující informaci zveřejnit do 8 dnů od doručení žádosti, resp. v nejbližším vydání Zdíbského zpravodaje, což se opět nestalo (ani tato skutečnost mezi účastníky sporná nebyla). Žalobce a) tak oprávněně podal žalobu, a to ve lhůtě 15 dnů po uplynutí lhůty stanovené pro uveřejnění doplňující informace.

Jiná situace však nastává u žalobkyně b), neboť ta sice jednoznačně požádala o uveřejnění příspěvku, nepožádala však již řádně o uveřejnění doplňující informace, neboť písemná forma je dodržena pouze tehdy, pokud je na předmětné listině připojen vlastnoruční podpis vystavitele, což se nestalo, jak bylo prokázáno žádostí ze dne 28.4.2016. Na tomto místě je třeba přijmout kategorický názor, že požadavek písemné formy nelze zhojit stejným způsobem jako u bezformálních právních úkonů. Písemnost spočívá v tom, že projev vůle (právní úkon) jednatelského subjektu zahrnuje všechny podstatné náležitosti zachycené v písemném textu listiny. Písemný projev musí být zároveň podepsán, tj. je platný až po podpisu jednatelské osoby. Smlouva, která musí být písemná, avšak nebyla jejími účastníky podepsána, nemůže vyvolat ani zamýšlené právní následky (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30 Cdo 1230/2007). Z dikce zákona jednoznačně vyplývá, že vlastnoruční podpis jednatelského nelze zhojit poukazem na zaběhlou praxi jednatelů či jakýmkoli jiným způsobem, který by jednatelského opravňoval podpisem listinu neopatřit. V tomto směru se nelze ztotožnit s argumentací žalobců, že tiskový zákon výslovně neupravuje jako nezbytnou náležitost podpis zastupitele na žádosti o uveřejnění doplňující informace. Dle názoru soudu postačí zakotvený požadavek písemné formy při analogické aplikaci občanského zákoníku, který již explicitně uvádí, že k platnosti právního jednání učiněného v písemné formě se vyžaduje podpis jednatelského. Nelze ani souhlasit s názorem, že je třeba přihlížet ke smyslu tiskového zákona, neboť pak by nebylo rozumného důvodu, aby zákonodárce povinnou písemnou formu u všech třech forem sdělení k obligatornímu zveřejnění (odpověď, dodatečné sdělení a doplňující informace) vůbec zaváděl, neboť by pak bylo možné prokazovat autenticitu žádosti o uveřejnění bezformálním způsobem za obdobných podmínek jako u žádosti o uveřejnění sdělení (příspěvku) dle § 11a tiskového zákona. To zjevně nemohlo být úmyslem zákonodárce, který spatřoval v podání žádosti o uveřejnění doplňující informace s povinnou písemnou formou určitou kvalifikovanost se zřejmými právními důsledky pro vydavatele, který se nesplněním své publikační povinnosti ve smyslu tiskového zákona vystavil nebezpečí bezprostředního podání žaloby k soudu. Tím je dán i podstatný rozdíl oproti důsledkům, které stíhají vydavatele pro případ porušení povinnosti uveřejnit sdělení dle § 4a ve spojení s § 11a tiskového zákona, kdy dotčený zastupitel se nemůže proti odmítavému postupu vydavatele prozatím bránit žalobou, ale musí nejprve postupovat dle ust. § 11a a násl. tiskového zákona, tedy konkrétně podat písemnou žádost o uveřejnění doplňující informace s patřičnými obsahovými náležitostmi. Soud proto musel žalobu žalobkyně b) z tohoto důvodu zamítnout, neboť ve věci není aktivně legitimována.

Věcné námitky žalované vůči textu doplňující informace, ať již po stránce technické, či stránce obsahové, nejsou důvodné s poukazem na § 4a tiskového zákona, podle kterého je vydavatel povinen poskytnout přiměřený prostor pro uveřejnění sdělení, které vyjadřuje názory členů zastupitelstva.

Oprávnění dotčených zastupitelů odpovídající této povinnosti nelze omezovat vnitřními předpisy obce, které mohou být relevantní pouze ve vztahu k třetím osobám, které

nemají na uveřejnění příspěvku zákonný nárok. Nárok dotčených zastupitelů na uveřejnění sdělení a následně i doplňující informace vyplývá přímo ze zákona. Opačný výklad by toto právo zcela popřel a vedl by k absurdnímu závěru, že obec jakožto vydavatel příslušného periodika může práva dotčených zastupitelů více méně libovolně dle svého uvážení omezovat, právě např. formou zpřísněných technických či obsahových požadavků na uplatňované příspěvky. Takový přístup by obcházel význam a účel tiskového zákona, který je poschopitelně nadán vyšší právní silou než jakékoli vnitřní předpisy obce. Z tohoto důvodu má soud za to, že nelze akceptovat, aby byl rozsah příspěvku poměřován s vnitřními zásadami žalované, nýbrž pouze a jenom s ust. § 4a tiskového zákona.

V projednávaném případě má soud za to, že navrhovaný článek (text doplňující informace) svým obsahem i rozsahem zcela zapadá do kapacitních možností žalované vydávaného periodika, kdy soud zjistil z několika vydání (měsíčních), že vydávané periodikum (Zdíbský zpravodaj) obsahuje celou řadu méně důležitých rubrik a je tak dán dostatečný prostor pro uveřejnění celého znění požadované informace (necelé 2 stránky A4, písmo typu Times New Roman, velikost 12). Žalované tak nic nebrání, aby v rámci Zdíbského zpravodaje vyčlenila patřičný prostor pro publikaci předmětného článku v jednom čísle, které čítá více než 10 stran textu, fotografií apod., a tím i splnila zákonem předvídanou povinnost poskytovat objektivní a vyvážené informace o územním samosprávném celku a poskytnout přiměřený prostor pro uveřejnění sdělení, které vyjadřuje názory členů zastupitelstva územního samosprávného celku, týkající se tohoto územního samosprávného celku. Pro úplnost soud uvádí, že téma, kterému se doplňující informace věnuje, představuje důležitá otázka vztahující se k územnímu plánu obce.

Zbývá dodat, že soud v daném případě neshledal ani naplnění některé z výjimek z publikační povinnosti upravených v ust. § 15 tiskového zákona.

K posouzení této námitky žalované se váže konstantní judikatura Nejvyššího soudu ČR stran ochrany osobnostních práv politiků (tj. i politiků komunálních), vyjádřená např. v rozhodnutí sp.zn. 30 Cdo 5018/2007, ze kterého lze citovat následující právní věty: „Ve sporech na ochranu osobnosti musí soud vždy zkoumat míru (intenzitu) tvrzeného porušení základního práva na ochranu osobnosti (osobní cti a dobré pověsti), a to v kontextu se svobodou projevu a s právem na informace a se zřetelem na požadavek proporcionality uplatňování těchto práv (a jejich ochrany). Zároveň je nutné, aby příslušný zásah bezprostředně souvisel s porušením chráněného základního práva, tj. aby zde existovala příčinná souvislost mezi nimi, když k zásahu dochází pouze tehdy, jestliže mezi zásahem a porušením osobnostní sféry existuje příčinná souvislost a jestliže tento zásah v konkrétním případě přesáhl určitou přípustnou intenzitu takovou mírou, kterou již v demokratické společnosti nelze tolerovat. Současně je nutno respektovat určitá specifika běžného periodického tisku, určeného pro informování nejširší veřejnosti. Svoboda projevu plati nejen pro "informace" nebo "myšlenky", přijímané příznivě či považované za neškodné či nedůležité, ale rovněž pro ty, které jsou nepřijemné, šokují či znepokojují. Tak tomu chce pluralita, tolerance a duch otevřenosti, bez nichž není demokratické společnosti. Tyto principy nabývají zvláštní důležitosti, pokud jde o tisk. Ten sice nesmí překračovat vymezené hranice mj. z důvodu ochrany dobré pověsti jiných, nicméně na něm spočívá úkol šířit informace a myšlenky týkající se politických záležitostí, jakož i témat z ostatních oblastí veřejného zájmu. Úlohou tisku je nejen šíření informací a myšlenek, veřejnost má současně právo je přijímat. Svoboda projevu však nemůže být chápána jako právo zcela bezbřehé, takže vybočí-li publikovaný názor z mezí obecně uznávaných pravidel slušnosti v demokratické společnosti, ztrácí tím charakter korektního úsudku (zprávy, komentáře) a jako takový se zpravidla ocitá

již mimo meze právní ochrany. Práva na ochranu osobnosti se mohou samozřejmě domáhat i politikové a ostatní veřejně činné osoby. Měřítka posouzení skutkových tvrzení a hodnotících soudů jsou však v jejich případech mnohem měkčí ve prospěch novinářů a jiných původců těchto výroků. Je to dáno skutečností, že osoba vstoupivší na veřejnou scénu musí počítat s tím, že jakožto osoba veřejně známá bude pod drobnohledem veřejnosti, která se zajímá o její jak profesní, tak i soukromý život a současně jej hodnotí, zvláště jedná-li se o osobu, která spravuje veřejné záležitosti (nebo o to v rámci politického boje usiluje). Je proto v těchto případech nezbytný benevolentnější přístup k posouzení meze přípustnosti uveřejnění informací např. soukromé povahy, resp. hodnocení jednání takové osoby právě proto, že jsou na ni kladeny náročnější požadavky a veřejnost je oprávněna získat o takovéto osobě informace ve výrazněji širším spektru, než by tomuto tak bylo u osoby mimo tuto kategorii představitelů, a to pro posouzení způsobilosti jak odborné, tak morální tuto funkci zastávat a náležitě obstarávat věci veřejné. Prezentace těchto údajů a jejich případná kritika však musí souviset s veřejnou činností, kterou daná osoba vykonává. Hranice přijatelné kritiky jsou adekvátně širší u politiků než u soukromé osoby. Na rozdíl od poslední jmenované, politik nevyhnutelně a vědomě předkládá novinářům a široké veřejnosti ke kontrole každé své slovo a čin, a proto musí projevit vyšší stupeň tolerance. Ochrana osobnosti se vztahuje i na politiky, dokonce i tehdy, kdy nejednají jako soukromé osoby, avšak v takových případech požadavek zmíněné ochrany musí být poměřován ve vztahu k zájmu na otevřené diskusi o politických tématech. V rámci ochrany osobnosti je předpoklad snížené citlivosti politika na možné útoky na jeho osobu, když tato okolnost se projeví zejména tehdy, je-li dána souvislost se sférou samotné politické soutěže.“

Z citovaného rozhodnutí lze do poměrů souzené věci vztáhnout zejména závěr o nutném předpokladu snížené citlivosti politiků na možné útoky na jejich osobu (zejména v rámci politické soutěže). Právě tato okolnost vystupuje do popředí při úvahách o rozporu předmětného článku (jeho částí) s ust. § 15 odst. 1 písm. a) tiskového zákona. Veškeré žalovaným citované pasáže dle přesvědčení soudu nikterak nevybočují z rámce, který vyplývá z citovaného ustanovení ve spojení s judikaturou Nejvyššího soudu ČR. V tomto smyslu soud považoval za irelevantní prokazování pravdivosti tvrzení obsažených v předmětném článku, neboť by tím zasáhl do práva na svobodu projevu a názorů opozičních zastupitelů žalované.

V souladu s nálezem Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 359/96 lze přijmout závěr, že právo a svoboda jsou obsahově omezeny právy jiných, ať již tato práva plynou jako ústavně zaručená z ústavního pořádku či z jiných zábran daných zákonem chránících celospolečenské zájmy či hodnoty. Právo vyjadřovat názory však mohou zbavit právní ochrany nejen obsahová omezení, ale i forma, jíž se názory navenek vyjadřují. Vybočí-li tak publikovaný názor (informace) z mezí obecně uznávaných pravidel slušnosti v demokratické společnosti, ztrácí tím charakter korektního úsudku (zprávy, komentáře) a jako takový se zpravidla ocitá již mimo meze právní ochrany. V daném případě je text doplňující informace zcela v souladu s těmito požadavky, přičemž hodnoceno v celém jeho kontextu nemůže jeho zveřejnění způsobit jakoukoli újmu na cti dotčeným osobám (jiným zastupitelům obce). Naopak soud považuje vyjádření názorů „opozičních zastupitelů“ za zcela vyvážené, naplňující míru zdravého kritického smýšlení a hodnocení aktivit či názorů jiných osob (zastupitelů), a to formou, která se nikterak nevymyká z mezí obecně uznávaných pravidel slušnosti v demokratické společnosti. V žádném případě se tak dle názoru soudu nemůže jednat o naplnění skutkové podstaty trestného činu pomluvy dle § 184 trestního zákoníku ani přestupku proti občanskému soužití dle § 49 přestupkového zákona, jak namítala žalovaná. Soud uzavírá, že žalovanou citovaná tvrzení žalobců nepředstavují žádný exces z obvyklé politické soutěže, kdy soud považuje za zcela přirozené, že opoziční zastupitelé již z povahy

svého oponentního postavení kritizují postup a opatření zastupitelů „vládnoucích“. Žádat z citovaných tvrzení nepůsobí expresivně, hanlivě a nepřekračuje obsahový rámec daného tématu.

Veškeré navrhované důkazy k prokázání pravdivosti tvrzení (názorů) žalobců v předmětném příspěvku považoval soud za irelevantní vzhledem k právnímu posouzení žalovaného nároku, kdy otázku, zda je určitý žalobci zaujatý názor pravdivý či nikoli, nepovažuje soud vzhledem k formě a způsobu, jakým má být prezentován, za právně významnou. Ostatní žalobci navržené důkazy soud vyhodnotil jako nadbytečné, neboť provedené důkazy skýtají dostačující důkazní podklad pro správné a úplné zjištění skutkového stavu a rozhodnutí ve věci samé.

O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a) a žalovanou rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal plně úspěšnému žalobci a) náhradu nákladů řízení v celkové výši 25.950,- Kč, která sestává ze soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč, z odměny za zastupování účastníka advokátem podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 8 úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 citované vyhlášky po 2.500,- Kč (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby, 2x další - řádně doložená - porada s klientem přesahující 1 hodinu, 2x vyjádření ve věci ze dne 18.7.2016 a 20.9.2016, 2x účast při jednání dne 24.8.2016 a 7.10.2016) a 1 úkon právní služby dle § 11 odst. 2 citované vyhlášky po 1.250,- Kč (účast při vyhlášení rozsudku) a z částky 2.700,- Kč představující paušální náhradu hotových výdajů za 9 úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. O splatnosti náhrady nákladů řízení k rukám advokáta úspěšného účastníka soud rozhodl podle § 149 odst. 1 o.s.ř.

O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní b) a žalovanou rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 150 o.s.ř., neboť v daném případě shledal důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení žalované, která vůči žalobkyni b) dosáhla úspěchu ve věci. Za takový důvod považuje soud charakter projednávané věci ve vazbě na kýžený procesní výsledek, kterého dosáhli žalobci dle vyhovující části rozsudku. Nelze totiž přehlédnout, že zjevným smyslem podané žaloby není předpokládán úspěch v soudním řízení ve vztahu k osobám žalobců, nýbrž ve vztahu k meritu věci (předmětu žalobního žádání). Jinými slovy žalobci dosáhli vydání soudního rozhodnutí, které reflektovalo porušení povinnosti žalované spočívající v neuvěřitelné předmětného příspěvku, ať už byl podáván kýmkoli. Pro účely přisouzení nákladů řízení se soud ztotožňuje s názorem žalobců, že je třeba při dodržování povinnosti uložené žalované ust. § 4a tiskového zákona ve vztahu k zastupitelům obce dbát smyslu a významu tiskového zákona. Pokud žalovaná od počátku brojí proti požadované publikaci doplňující informace, přičemž v soudním řízení co do této obrany neuspěje (soud výrokem I. uložil žalované povinnost uveřejnit předmětný článek), nepovažuje soud za oprávněné a spravedlivé, aby v řízení neúspěšná žalobkyně b) nahrazovala náklady řízení žalované, která dle názoru soudu neobhájila svou obranu, kterou argumentovala v rámci předžalobní komunikace účastníků. Z tohoto pohledu soud vnímá podstatný rozdíl od situace, kdy za jedinou dotčenou zastupitelku by se považovala žalobkyně b), takto jednala s žalovanou a nepodepsanou žádostí nárokovala uveřejnění doplňující informace po žalované, která by se následně bránila nedostatkem aktivní legitimace žalobkyně b) z důvodu absentujícího vlastnoručního podpisu na předmětné žádosti (spor by vznikl nikoli o věcné - obsahové - posouzení žádosti, nýbrž formální, kdy těžištěm obrany žalované by byla pouze tato námitka). S tímto závěrem koresponduje i de facto nerovnocenná míra úspěchu a neúspěchu žalované v řízení, kdy ohledně žalobce a) se stala žalovaná plně neúspěšná, ohledně žalobkyně b) se stala neúspěšná pouze v tom konkrétním rozsahu, že

žalobkyně b) nemá oprávnění být považována za oficiální autorku předmětné doplňující informace, byť je zřejmé, že se na jejím vypracování podílela.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je přípustné odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu Praha-východ.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost stanovenou tímto rozhodnutím, lze se jejího výkonu domáhat podáním návrhu u soudu (§ 251 o.s.ř.) nebo za podmínek daných zvláštním zákonem (zákon č. 120/2001 Sb.) u soudního exekutora.

V Praze dne 14. října 2016

Mgr. Filip Bartoš, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

